

תת"ע 2144/12/15 - מדינת ישראל נגד אסף גיל

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 2144-12-15 מדינת ישראל נ' גיל
בפני כבוד השופטת ענת יהב
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אסף גיל

הנאשם

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו כי בתאריך 22.11.15 בצומת הרצל והרא"ה ברמת גן, נהג באופנוע מסוג פיאג'ו, מ.ר. 2083070 (להלן: "האופנוע"), כאשר האופנוע נמצא במצב העלול לסכן עוברי דרך.

בישיבת ההקראה ביום 20.1.16 כפר הנאשם, אשר ייצג עצמו, במיוחס לו וטען: כי בדיקת האופנוע על ידי הבוחן המשטירי נעשתה באופן "חובבני" לעניין זה אף טען כי ביום המדובר היה יום גשום, כמו כן שהבדיקה לא נעשתה כפי שהייתה צריכה להתבצע.

עוד טען כי האופנוע עבר בדיקת תקינות 3 חודשים לפני יום הבדיקה המשטרתית ונמצא תקין, וכן בבדיקה שביצע שבועיים לאחר מכן נמצא תקין, כך שלא יתכן שלא היה תקין ביום בו נבדק על ידי השוטר.

לעניין זה עוד הוסיף, כי לפי אותה הבדיקה, הרי שהאופנוע עבר 105 ק"מ (בין שני המועדים שבהם ביצע בדיקת תקינות הרכב) ולכן לא יתכן שמערכת הבלמים השתבשה ושהצמיג התכלה (כפי שציין זאת השוטר). בנוסף ציין שבעת שביצע שימוע בבית דגן, התירו לו לבצע שימוש בקטנוע ולא הורד מן הכביש.

מכיוון שכך, נקבע התיק לשמיעת הוכחות ליום 10.4.16 ואף זומנו 2 עדי תביעה (אחד הוסף במהלך תשובת הכפירה).

פרשת התביעה:

ע"ת 1 - רס"ר עדי לוי:

שוטר תנועה ביחידת האופנועים - ביחידה הארצית, רשם דו"ח **1/ת**.

העיד כי עבד ביחד באותו היום עם שוטר נוסף - רס"ר אלי בן שמחון.

לפי הדוח, ראה את הנאשם נוהג על המדרכה ולכן נעצר על ידו.

ע"ת 2 - רס"ר אלי בן שמחון:

תפקידו- סייר בוחן במשטרת ישראל הבודק את תקינות הרכב.

הינו בוחן מוסמך מתאריך 1.6.15 הגיש דו"ח אשר רשם - **ת/2**, וכן הודעת איסור שימוש אשר נמסר לידיו של הנאשם - **ת/3**, שם צוינו הליקויים שנמצאו.

בחקירתו הנגדית :

מאשר שהייה בסיור שגרתי, שדרש מהנאשם לגרור את האופנוע , אינו מסכים עם טענת הנאשם, שהיה צריך להמתין במקום או להזמין גורר משטרתי לצורך כך (עמ' 7 ש' 3).

כשהנאשם מפנה אותו לפקודת מטא"ר 13.01.02(להלן: "פקודת המטא"ר), טוען כי לא מדובר במקרה אשר נכנס לגדר הסיטואציה המתוארת בפקודה ועל כן אחריות הגרירה חלה על הנאשם (עמ' 8 ש' 2-6). לא זוכר אם היה גשום.

קורא מהדו"ח שהצמיג היה "שחוק לחלוטין בפרופיל עליון", וכן תיאר את ביצוע הבדיקה של מערכת הבלימה, אשר נתגלתה כלקוייה (עמ' 8-9).

במסגרת עדותו של עד זה הגיש הנאשם את פקודת מטאר - **נ/1**.

פרשת ההגנה:

הנאשם העיד לטובתו כעד יחיד מטעם ההגנה.

בחקירתו הראשית:

הנאשם מתאר כי האופנוע אופסן ב"משך תקופה ממושכת" בבית העסק והוציא אותו על מנת להגיע לעיריית רמת גן (עמ' 10 ש' 4-7)..

לטענתו סגנון הדיבור שלו עם ע"ת 1, אשר אכף את עבירת הנהיגה על המדרכה, הוא הסיבה לבדיקת האופנוע על ידי ע"ת 2 ולהולדת הדו"ח - אשר נותן את הדין בגינו (עמ' 10 ש' 10-13).

מודה כי איחר לקיים את ביצוע בדיקת הרישוי לאופנוע ובעצם מדובר באיחור של כ- 10 חודשים (עמ' 10 ש' 16-17).

מתאר את הבדיקה שביצע ע"ת 2 ואומר שדרש ממנו לצלם את הצמיג, אך זה לא הסכים (ש' 19-20).

עוד מוסיף ואומר, כי בשימוע בבית דגן הקצין לא דרש ממנו להפקיד את האופנוע ל-30 יום (כפי שרשאי על פי החוק), ומכאן מבקש שבית משפט יסיק כי מצב האופנוע היה תקין ולא כפי שטוענת התביעה. לעניין זה, חוזר על כך שהאופנוע עבר 135 ק"מ בין שתי בדיקות הטסט שנערכו ולכן לא הגיוני שהאופנוע היה לא תקין. בהמשך לכך, מעיד ומצהיר כי לא ביצע שום תיקון באופנוע קודם העברתו מבחן תקינות תקופתי (עמ' 11 ש' 1-5).

בעדותו מאזכר 2 אנשים שראו/ביצעו פעולות באותו היום בנוגע לאופנוע ולתקינותו, גרושתו ואביה, אך לא הביא אותם לצורך חיזוק דבריו וברור כי אמירות אלו יהיו בגדר עדות שמיעה.

בחקירתו הנגדית:

עומד על כך ש-1/נ - פקודת המטא"ר, מתארת את המצב בו על ע"ת 2 היה לדאוג לגרירת הרכב (עמ' 11 ש' 12-20).

כאשר מפנה אותו ב"כ המאשימה לדבריו לקצין בשימוע- שהקטנוע משמש אותו לצורך רפואי ולימודי ומבקש להסדיר את הליקויים ומביע חרטה.

מודה שהאופנוע שימש אותו לצרכים אלו, אומר שהתביעה מפרשת את דבריו לא נכון שכן אף על פי שלדעתו לא היו ליקויים, הרי שבתור אדם שבמהותו מטיל ספק בכל דבר, הודיע לקצין שביצע את השימוע, שהוא יגש לבדוק אם קיימים ליקויים.

בנוסף אומר שהביע חרטה בפני הקצין לא על הליקויים אלא על כך שנהג על המדרכה.

טוען כי הדברים שנאמרים ושנרשמו בשימוע אינם חופפים כי 20 דקות ששוחח עם הקצין התכנסו לכדי 2 שורות בדו"ח עמ' 11 ש' 27-32, ועמ' 12 ש' 1-23).

לשאלת התביעה, עונה, שלא הוקצה לו זמן לתיקון הליקויים, אח"כ אומר 24 שעות, ולאחר מכן כשמקריאים לו **מת/3** **סעיף 5**, מסכים כי ניתן לו שהות לתיקון הליקויים, עד לאותו היום (של העבירה) בשעה 16:00, אומר שלא עשה זאת, כי קיבל הוראות אחרות מהקצין שביצע את השימוע.

לשאלה היכן הוראות אלו, אומר שלא יכול להפנות לאותן הוראות כי הדף לא אצלו (עמ' 24-32, ועמ' 13 ש' 1-7).

אומר שלא ביצע תיקונים באופנוע לפני שביצע לאופנוע מבחן תקינות אע"פ שהאופנוע שהה שבועיים בבית העסק

(בניגוד להנחיית הבוחן). כמו כן, טוען שצילם את האופנוע אך לא ניתן לשחזר זאת.

בסיום חקירתו ביקש הנאשם להגיש את הטסט שביצע וטופס התקינות וניתנה לו ארכה ויכולת להגיש מסמכים אלו, כשאלו יסומנו נ/2 ו- נ/3 (עמ' 14 ש' 17).

בסיכומיה ביקשה התביעה:

לתת אמון בעדיה, בעובדה כי ע"ת 2 אבחן נכונה את הליקויים באופנוע, ביקשה לשקול לחובתו של הנאשם את העובדה שלא נטל את האופנוע עוד באותו היום כפי שנתבקש, לתיקון הליקויים אלא רק לאחר כשבועיים ימים, שאז לא ניתן לדעת אילו הם התיקונים שביצע קודם שהאופנוע עבר את מבחן הרישוי.

כמו כן, ביקשה לקבל את הדברים שאמר הנאשם לקצין אשר מולו ביצע את השימוע, כהודאה בדבר ידיעתו לגבי הליקויים באופנוע.

בסיכומיו של הנאשם:

טוען כנגד הזמן הקצר שניתן לו להעביר את האופנוע לתיקון מהשעה 13:50, המועד בו החל להירשם הדוח ועד לשעה 16:00. טוען כנגד "מסוכנות" האופנוע, אומר שגרר אותו בדחיפה למחסן. מבקש להבין מכך שלא הוצא צו איסור שימוש כנגד האופנוע (יום למחרת) ע"י הקצין, שמצב האופנוע לא היה "מסוכן"

טוען שלא תיקן דבר באופנוע וכשהגיע לבדיקת המבחן שלו עבר בהצלחה.

מבקש כי הזמן בו שהה האופנוע במחסן לא ייזקף לחובתו, שכן לדידו לא עליו רובצת האחריות להוכיח מה נעשה באופנוע בזמן זה שלא ביצע את אשר נתבקש.

מבקש לזכות אותו.

אף על פי שביהמ"ש אישר לנאשם לצרף שני מסמכים שלגביהם חקר והתייחס בעת עדותו וחקירתו את עד התביעה, הרי שהנאשם הגדיל לעשות והגיש סיכומים בכתב נוספים על אלו שכבר סיכם בעל פה ובתום שמיעת הראיות, וזאת מבלי שביקש את הסכמת בית המשפט, תוך שהוא מסביר זאת בחוסר הבנת ההחלטה שניתנה לבקשתו ליטול חופש ולפרש את פקודת המטא"ר אותה הגיש (נ/1), ואולם גם אם טעה לחשוב כך, הרי שגם אז אין הסבר למקצה השיפורים אותם ביקש הנאשם לעשות בסיכומיו שהוגשו בכתב ובוודאי שאין הוא יכול לצרף ראיות נוספות שלא הוצגו לתביעה, יתרה מכך, הנאשם ניסה להוסיף חוות דעת וצילומים שלא לפי סדר הדין הפלילי, כאשר המשמעות היא הוספת עדות שמיעה לאחר סיום ההוכחות - כמובן שדבר זה אינו ראוי ובית המשפט לא יתיר זאת, לא יקבל ראיות אלו ואף לא יתייחס לתוכן.

דין והכרעה:

המסגרת הנורמטיבית

תקנה 27(א) לתקנות התעבורה מציינת תחת הכותרת: מצב כללי של הרכב".

"לא ינהג אדם רכב כשהרכב נמצא במצב העלול לסכן עובדי דרך"

התקנה קובעת חובה כללית על נוהג ברכב ובמקרה שלנו הנוהג באופנוע, לוודא קודם נהיגתו שהרכב נמצא במצב כללי תקין ואינו מסכן את עוברי הדרך.

אחזקה ירודה ואי הקפדה על תקינות הרכב, מעמידה בסכנה את הנהג ומשתמשי הדרך האחרים.

דו"ח מסוג הזמנה לדין

עבירה זו מתבטאת בדרך כלל בדו"ח מסוג ברירת משפט, אלא אם שוטר מוסמך שהינו בוחן (ולא שוטר תנועה) קבע כי מדובר בליקוי חמור, אזי יש בסמכותו לשנות מהות הדו"ח מדו"ח הנחשב כעבירת קנס לכזה שבמהותו הוא הזמנה לדין.

תקינות האופנוע

ע"ת 2 - סייר בוחן אלי שמחון אשר הגיש את ת/1 ציין באופן ברור ודקדקני את הכשלים באופנוע ואף ציין זאת בנסיבות הדו"ח:

"הצמיג האחורי שחוק לחלוטין בפרופיל עליון...."

"בידית השמאלית (בלם אחורי) כאשר היא נלחצת עד ידיות האחיזה בצורה חלקה..."

בהמשך רושם: "הנעתי את האופנוע... הבחנתי בבלם האחורי כאשר אינו עוצר ולא מבצע בלימה כראוי... האופנוע פשוט ממשיך לנסוע והבלם אינו מגיב".

ובהמשך לכך: "הוסברו הליקויים לנאשם, נערך לו איסור שימוש ברכב וכן נערך לנאשם דו"ח ההזמנה".

על פניו הרי שנותן הדו"ח שהוא בוחן תנועה, היה בעל סמכות.

בעת חקירתו בבית המשפט אף הציג תעודת סייר בוחן על שמו ואשר מורה כי הינו מוסמך מיום 1/6/15.

תעודה זו הוצגה לנאשם אשר לא כפר בה או בתוכנה, אלא הוסיף בסיכומים הכתובים כי העובדה שמדובר בסייר בוחן "צעיר ונטול ניסיון", יש כדי לפגום במקצועיותו.

אופן הבדיקה

עוד טוען הנאשם כנגד עצם ביצוע בדיקת האופנוע, כשהוא שואל את עת' 2 בחקירתו הנגדית לעניין זה:

- "אני מזכיר לך שבחקירה הראשית שהקראת את הדו"ח... עלית על האופנוע, לחצת על מצערת הגז בשילוב ידית הבלם וכן זיהית שהאופנוע ממשיך לנסוע..." (עמ' 9 ש' 1 - 3).
- תשובתו של הסייר: "לא. הבדיקה הייתה נסיעה על האופנוע, לחיצה על הבלם. בלי קשר לגז תוך כדי ברקס (ש' 4).
- ובהמשך שואל הנאשם: "בדקת את הבלימה של האופנוע, תוך כדי נסיעה עליו"? (ש' 7)
- תשובת הסייר - "כן" (ש' 8)

בסיכומים הכתובים של הנאשם לעניין נקודה זו רושם בסע' 37 א: בן שמחון כלל לא ישב על מושב הקטנוע אלא ביצע את הבדיקה שעה שהוא עומד על רגליו..."

עניין זה - עמידה על הרגליים - אינה מוצאת את ביטוייה כלל ועיקר בחקירתו הנגדית של ע"ת 2 הסייר, שכן נראה על פי השאלות כי המחלוקת לא הייתה על כך שהסייר היה ישוב על האופנוע, אלא המחלוקת נעה סביב העובדה שהנאשם טען כי הסייר לא נסע על האופנוע (כפי שצוין לעיל) ואילו בסיכומים, הנאשם אף הגדיל לעשות ומרחיב את יריעת המחלוקת כאשר רושם, כי הסייר אף לא ישב כלל על האופנוע (שכן, רוצה להדגיש בהמשך לעניין משמעות משקלו של הרוכב על מערכת הבלימה).

ושוב בדיקה של הרשום בדו"ח מעלה באופן ברור כי הסייר היה חייב לשבת על האופנוע ואף מסביר כי ה"אופנוע פשוט ממשיך לנסוע".

הסייר העיד מן הדוח באופן מדויק, הבהיר ותיאר את ביצוע הבדיקה, ענה בצמידות לדוח, לא ניסה להוסיף פרטים אשר לא נכתבו, כמו כן, לא התרשמתי במי ש"מחפש" את הנאשם כלל וכלל.

מהרשום בדו"ח ומחקירתו של הסייר אני קובעת כי הבדיקה נערכה על פי הנאמר על ידי הסייר בן שמחון ואני מקבלת עדותו באופן מלא ונותנת בה אמוני.

טענות נוספות של הנאשם:

הנאשם המשיך וטען טענות רבות כרימון, מכל מין וסוג וכפי שהערתי בתחילה, מכיוון, שהנאשם אינו מיוצג, הרי שלמעלה מן הצורך ולפנים משורת הדין, לראיות וטענות מסוימות אתייחס, שכן הן בגדר הידוע והמפורסם (כגון: פקודת מטא"ר נוספת אשר צרף לסיכומים הנוספים בכתב) ואילו לאחרות לא אקבל או אתן להן משקל, שכן אף

אם נאשם אינו מיוצג אין מדובר בסיסמת קסם ואף הוא חייב הוא לפעול ולהגיש ראיות על פי פקודת הראיות, לאחר התייחסות הצד שכנגד, תוך חקירה נגדית ובוודאי לא כאלה שהן בבחינת עדות שמיעה קלאסית, כשעורך הראייה אינו עד כלל.

להלן טענות הנאשם אשר הועלו באיחור תוך הגשת הסיכומים בכתב:

התנהלות בלתי הוגנת של התביעה:

הנאשם טוען כלפי הסדר הטיעון שהוצע לו עוד קודם החל דיון ההוכחות תוך שהוא מפנה לרף ענישה המקובל בעבירה זו, ואולם בית המשפט אינו צד להסדר, וטענה זו לא באה אלא להשחיר פניה של המאשימה, ובוודאי אינה רלוונטית לאחר ניהול ההוכחות. חשיפת בית המשפט בפני ניהול מו"מ שכזה אינו ראוי ואינו יאה.

לעניין כך שבמהלך דיון ההוכחות הצטרפה עו"ד מיכל לוי והיא זו אשר ניהלה את הדיון - כאשר מכאן מנסה הנאשם להבין שמשפטו נוהל שלא בשקיפות.

נכון הדבר, ששמה של עו"ד לוי לא נרשם בפרוטוקול הדיון, וזאת מכיוון שעו"ד אחר היה זה שהופיע במהלך כל יום הדיונים באותו היום, מכוח כך נרשם שמו אף בפרוטוקול זה, ומתוך היסח הדעת שמה של עו"ד לוי לא נרשם, ואולם, לא ברור כיצד פרט זה גורע משקיפות, אמינות ונכונות תוכנו של הפרוטוקול אשר נרשם באופן ברור ושיקף נכונה ונכוחה את אשר נאמר במשפט, השאלות והתשובות, כאשר בית המשפט מתיר לנאשם בהיותו לא מיוצג, מרחב פעולה רב.

בעניין זה, די שאפנה לפרוטוקול אשר מציין פעולות ושאלות בלשון נקבה (בעוד העו"ד האחר היה זכר), ואשר מוכיח, כי מדובר בהיסח הדעת, כגון: בעמ' 7 ש' 7 "אני מתנגדת לשאלה...", וכן בעמ' 12 ש' 15: "אני אומרת לך...", ובש' 28 "אני מקריאה לך..."

טעות טכנית זו הייתה יכולה לבוא על סיומה בבקשה פשוטה של תיקון טעות

קולמוס, אני דוחה טענה זו מכל וכל.

פקודות מטא"ר

הנאשם חקר את ע"ת 2 להתנהלותו בשטח והאם זו תאמה את התקנות וההוראות על פי פקודת מטא"ר, פקודה זו התקבלה כראיה וסומנה נ/1.

הנאשם טוען בקליפת אגוז, כי כל אימת ששוטר מורה על גרירת רכב עליו לזמן גרר ולהמתין במקום עד לסיום

גרירת הרכב מפנה לסע' 2 (ז) לפקודה שם נאמר: "בשום מקרה לא תעשה גרירה ללא נוכחות שוטר במקום".

הנאשם מבקש מביהמ"ש לפרש פקודה זו באופן שבכל מקרה בו יש צורך בגרירת הרכב, כמו במקרה זה, על השוטר להזמין גורר ולשהות במקום עד לסיום ביצוע הגרירה.

איני מקבלת פרשנות זו של הנאשם, שכן הפקודה צריכה להיקרא על כל הוראותיה ולא ניתן להוציא סעיפים ומילים מתוכן והקשרן.

הפקודה דנה ב "גרירת רכב ביוזמת המשטרה".

כאשר בסעיף 2 לפקודה נרשמו המקרים בהם יש למשטרה הסמכות ליזום גרירת רכב שכזה וכך נרשם בסעיף 2 א': **"המשטרה נדרשת לגרור רכב במקרים אלה".**

כאשר הפקודה מצינת ב"רחל בתך הקטנה" 6 מקרים אשר מהווים רשימה סגורה ואשר לגביהם מתייחסת ההוראה בדבר הישארות שוטר במקום עד למועד סיום הגרירה.

הנאשם מבקש לקבל את פרשנותו שכן, זו פרשנות שנוטה לטובתו.

ואולם עניין זה נכון רק כאשר יכולות להיות שתי אפשרויות של פרשנות העולות בקנה אחד עם מטרת החוק, מה שאין במקרה זה שהינו ברור וחד.

למעלה מן הצורך, אומר, כי אין בפרשנות זו על מנת לשנות את האחריות לביצוע העבירה של נסיעה ברכב שאינו תקין.

פקודת מטאר 13.01.01 - "בדיקת רכב ואיסור שימוש בו".

אף על פי שפקודה זו לא הוצגה לבוחן ולא ניתנה לו האפשרות ליתן תגובתו, אך מכיוון שמדובר בפקודה שהינה פרסום בבחינת חוק, אתייחס אליה, הנאשם מצטט את דבר הפקודה אשר מורה לבוחן אשר מצא ליקויים לפעול במס' דרכים, כאשר אחת מהן היא מסירת הודעת איסור שימוש ברכב כשבהמשך מדגיש הנאשם את תקנה 308 (ד) כשהוא מפנה לריישא של הסעיף- אין אדם יכול להשתמש ברכב "אלא לשם נסיעה לתיקונו", אולם המשך הסעיף מסייג זאת באומרו גם "והכל ששימוש כאמור הותר בהודעה שנמסרה"

ואילו בהודעה שניתנה לנאשם, במקרה זה ת/3, לא ניתן היתר שכזה - ומכאן שאסור היה עליו לנהוג על האופנוע.

ושוב עניין זה הוא למעלה מן הצורך שכן אין בעניין זה ולא כלום לצורך הקביעה האם נעברה העבירה המיוחסת לנאשם.

התייחסות לבלמים ולצמיג.

הנאשם מוסיף בסיכומיו בכתב לעניין הבלמים - ונותן הסבר אשר יפה למומחים ולמביני דבר ואשר לא הוכחו כנכונים, ובכל מקרה, היה עליו להעלות טיעונים אלו בבית המשפט ולשאול את הבוחן לתגובתו לנושאים אלו, בשלב הסיכומים (וכאשר לא הותר לו לעשות כן ע"י ביהמ"ש), לא ניתן להוסיף עובדות שאין להן זכר ואין נתמכות על בסיס ראיות, לא ניתן לציין אותן כעובדות מוכחות ולכן אין ביהמ"ש מקבל עובדות אלו.

כך גם לגבי הצמיג - הנאשם הגיש חוות דעת, שלא הביא את עורכה ולא ביקש להעידו ובשל כך הרי שמדובר בעדות שמיעה ולא ניתן לקבלה, ליתן לה משקל ולהתייחס אליה.

גם לעניין צילום שצרף הנאשם לסיכומים, ושלא הותר לעשות כן, לא ניתן להתייחס לצילום, או ליתן לו משקל כלשהו, שכן הצילום לא הוצג ביום הדיון, לא לביהמ"ש ובוודאי לא לבוחן, שלא נחקר נגדית בנקודה זו ולא נתבקשה כל תגובה לעניין זה.

יתרה מכך, הרי שהנאשם ענה שתי תשובות שונות בנושא צילום הצמיג, פעם אחת אמר כי לא צילם (בעמ' 11 ש' 5) ופעם שניה אמר שצילם אך אין בידו לשחזר זאת (בעמ' 13 ש' 9 - 14), ולבסוף אמר שצילם כל זאת בוידאו.

גירסת הנאשם

הנאשם טען להגנתו כי ביום רישום הדו"ח הוציא את הקטנוע מבית העסק שם "אופסן במשך תקופה ממושכת". (עמ' 10 ש' 4 - 5), הסביר כי נהג על המדרכה כי החנה מול מחלקת הרישוי של עיריית רמת גן וכאשר ע"ת 1 עדי לוי, הסביר לו לגבי ביצוע עבירה זו, ענה לו באופן שע"ת 2 - בן שמחון, כנראה נפגע עבורו ומכאן החל להתנכל לו ולחפש ליקויים באופנוע, (ש' 12 - 14).

הנאשם מתאר בחקירתו הראשית כי "ע"ת 2 עלה על הקטנוע" (עמ' 10 ש' 18) וזאת בניגוד לנאמר בסיכומים בכתב כי העד עמד על שתי רגליו בעת ביצוע הבדיקה.

הסייר פסל את האופנוע משימוש עד למחרת, כשזימן אותו לשימוע בפני קצין, בתחילה אומר שהקצין "ביטל לו את ההורדה מהכביש" (עמ' 10 ש' 25-26) ואח"כ מדייק בדבריו ועונה לשאלת בית המשפט שהקצין לא ביקש ממנו להפקיד את הרכב לתקופה של 30 יום (ש' 26 - 27).

באותה גרסה מעלה הנאשם את העובדה כי אבי גרושתו בעל מוסך והוא לא ראה "שום בעיה", אולם הנאשם לא הביא אדם זה שיעיד על מצב האופנוע ועל הבנתו/מומחיותו בעניין זה.

מבקש מבית המשפט להסיק מסקנה, כי לאור כך שהאופנוע עבר 125 ק"מ מאז בדיקת תקינותו האחרונה, הרי שלא יתכן שהצמיג ומערכת הבלמים שחוקים וליקויים (עמ' 11 ש' 1 - 2).

בחקירתו הנגדית

התביעה מפנה אותו לדבריו אשר אמר מול הקצין שם הודה כי יתקן את הליקויים ומביע חרטה, ענה שהוא אינו מכונאי אולם, אע"פ שלא ראה ליקויים, "כמי שנוטה שלא להיות בטוח באמיתות הדברים" הסכים לקחת את האופנוע לבדיקה לצורך הצבעה על ליקויים (עמ' 12 ש' 4 - 8).

כאן יאמר כי בעת שהתביעה עימתה אותו עם תגובתו לקצין, הנאשם השתתק שתיקה ארוכה וחיפש מילים על מנת לפתור את הסתירה בין גרסתו, אותה השמיע בבית המשפט, לבין זו שמסר לקצין, ואף על שביט המשפט לא הסכים לקבל את מסמך השימוע, שכן הקצין לא היה עד תביעה, ומשכך לא ניתן היה להגיש את המסמך, הרי שהנאשם לא הכחיש או כפר בדברים שאמר לקצין, ואולם מתגובתו, מחוסר הנוחות, ומההתפתלות שבמתן התשובה, בכל אלו היה כדי להצביע כי הנאשם ידע כי קיימים ליקויים, התחרט ואף ביקש לתקנם.

מאישור תגובתו של הנאשם לקצין, אף ניתן ללמוד דבר נוסף, שמעלה ספקות בנוגע לגרסתו, שכן, הנאשם בחקירה הראשית הודיע לבית המשפט, שהאופנוע היה מאופסן זמן רב, כאשר מסתבר שאין זה נכון, כי העיד ואישש בחקירתו הנגדית שהאופנוע משמש אותו באופן יומיומי לצורך רפואי ולימודי (כך מהתגובה לקצין), כך משאלה דווקנית של התביעה (בעמ' 13 ש' 9 - 12).

בנוסף, הסביר הנאשם כי החרטה אותה הביע בפני הקצין הייתה בהקשר לנסיעה על המדרכה, ולא לגבי הליקויים - (עמ' 13 ש' 13 - 14), איני מקבלת זאת, מדובר בהיתממות כאשר ידוע לו שנקרא לשימוע בפני הקצין על מנת שזה יבחן איסור שימוש ברכב והחלטה בדבר אחסונו 30 ימים בגין עבירת הליקויים.

חוסר דיוק נוסף בגרסת הנאשם, אשר השתנה מס' פעמים היה לשאלת התביעה כמה זמן ניתן לו על ידי הבוחן לתיקון הליקויים.

פעם אחת ענה - "הוא לא נתן זמן מדויק" (עמ' 12 ש' 24 - 25).

פעם נוספת - "הוא נתן לי 24 שעות" (ש' 26 - 27).

ופעם שלישית - "עד לאותו היום שעה 16:00" (ש' 28 - 30).

כשנשאל מדוע לא ביצע את ההנחיות שקיבל מן הסייר, ענה שקיבל הנחיות אחרות מן הקצין (ש' 31 - 32), דבר

שאינו הגיוני שכן הסייר נתן לו הנחיות המורות לו לתקן את הליקויים עד לאותו היום, ואילו השימוע נקבע ליום למחרת, אז כיצד יכול היה כבר באותו היום לקבל הנחיות שונות ממי שיבצע את השימוע רק למחרת.

ובכל אופן לגבי העובדה שהאופנוע שכן במשך שבועיים בעסק ורק לאחר מכן נלקח לביצוע בדיקות רישוי בניגוד להחלטת הבוחן- אין מחלוקת.

אכן, צודק הנאשם שלא הוא זה אשר צריך להוכיח את יסודות העבירה המיוחסת לו, ואולם מאחר והבוחן העיד בפני תוך שהוא מצין את הכשלים והליקויים באופנוע באופן מדוקדק תוך תיאור הבדיקה שביצע לאופנוע כל זאת באופן בהיר, אל מול גרסת הנאשם אשר מתחלפת ומשתנה בקצב מהיר תוך שינוי תשובות באופן מניפולטיבי, כאשר לא הביא אף עד שיש בו כדי לאשש את דבריו בעניין הצמיג וכו' וכשהוא מצרף סיכומים בכתב כשהוא מנסה בדלת האחורית להכשיר ראיות שלא הובאו במהלך המשפט וכשהוא מנסה להטיל רפש במאשימה, באופן התנהלותה ובעדים- בכל אלו יש כדי להותיר על בית המשפט רושם לא אמין.

בסופו של יום באתי לכלל הכרעה כי המאשימה הוכיחה כי הנאשם ביצע את העבירה מעל לכל לספק סביר, ואני מרשיעה אותו בעבירה זו.

14.07.2016